

188. Mit Fædreland! staa fast.

Tempo di marcia.

Emil Hartmann.

1. Mit Fæ - dre - land! staa fast, naar Stor - men

tu - der i Vin - trens Nat - te - slud sin bar - ske Sang; dens vil - de

Hyl en be - dre Tid be - bu - der: Det bli - ver Som - mer vel en

Gang! det bli - ver Som - mer vel en Gang! I Nat - tens

Dyb har før du hvi - let, men at - ter dog en Mor - gen

smi - led, og at - ter kan det vor - de Dag, ja at - ter

cresc. *f*

kan det vor - de Dag: Dan - mark! staa mod

Stor - mens Brag! Dan - mark! staa mod Stor - mens Brag!

2. Send skarpt dit Blik igennem Nattetaagen,
og mød din Skæbne med en frejdig Aand,
lad Fjenden finde dig paa Posten vaagen
! med Sværdet i din højre Haand, !
med Troen paa, at hvad der hænder,
en Gang til dig sig Lykken vender,
! og atter vil det vorde Dag, !
! sejre skal den gode Sag. !

3. Og naar du da har værget om din Ære,
og naar du Kampen for dit Liv har stridt,
da kan du stolt af dine Minder være,
! da løft kun du dit Hoved frit. !
Da tæl med Stolthed dine døde,
og bind en Krans af Roser røde,
! og smyk med den paa Fredens Dag, !
! Danmarks sejrige Flag. !

P. H.

189. Moder kær! hos mig vær.

Andante. E. Horneman.

1. Mo - der kær! hos mig vær, vogt mig, naar jeg so - ver,

du vil ej for - la - de mig, jeg kan sto - le trygt paa dig.

2. Hør en kæn
lille Bøn,
Moder, jeg vil bede:
„Gid vor Herre sød og rar
vil velsigne dig og Fa'er.“

3. Moder sød!
Som en Glød
brænder hed min Pande. —
Dunkelt svæver alt omkring,
snart jeg ser slet ingenting;

4. Klokkeklang,
Salmesang
toner for mit Øre. —
Smaa børn synge smukt i Kor:
Gud er kærlig, viis og stor.

5. Moder sø!
Hvid som Sne
flyver hid en Engel:
Se! Han har en yndig Krans,
perlestræt med Solens Glans.

6. Stille, — tys, —
bløde Kys
falder paa mit Øje. —
Englen favner blidt min Sjæl;
Fader, Moder, — nu far vel.